

De zandloperman is niet meer

IEDEREEN in Oosterhout kende Theo Adriaanse. ‘Dat is die man van het zandlopermuseum’, hoewel hij het zelf liever een ‘kijkkamer’ noemde. Bijna zesduizend zandlopers had Theo door de jaren heen verzameld, in alle soorten en maten en niet één hetzelfde.

Boven de gevel van zijn kijkkamer staat de spreuk ‘tijd heeft vleugels en geen teugels’, ofwel: de tijd gaat snel en men kan hem niet tegenhouden. Hoe waar dit is, blijkt uit Theo’s overlijden. Op vrijdag 22 september heeft hij, 77 jaar oud, afscheid genomen van zijn aardse leven.

Voor Heemkundekring De Heerlijkheid Oosterhout is Theo van onschatbare waarde geweest. Met zijn bestelbus zorgde hij voor het vervoer van tafels, expositieborden en vitrines, als er weer eens een tentoonstelling werd gehouden in het gemeentehuis en later in de foyer van Theater de Bussel. Hij werkte in de toenmalige werkgroep Organisatie mee met het opzetten en inrichten van exposities. En ook bij het afbreken van tentoonstellingen was hij altijd weer van de partij. Theo was een rasverzamelaar. Niet alleen zandlopers maar ook schilderijen van bij voorkeur Oosterhoutse schilders en de penningen en kunstwerken van Niel Steenbergen hadden zijn warme belangstelling.

Als het van pas kwam, leende Theo schilderijen en objecten van zijn collecties uit voor de tentoonstellingen van de heemkundekring. Onlangs nog waren schilderijen van hem te zien op een mini-expositie van de heemkundekring in zorgcentrum De Doelen.

De bezorging van ons kwartaalblad De Heerlijkheid was bij Theo in goede handen. Niet alleen liep hij zelf een bezorgronde, hij verzorgde tevens de verzending van postabonnements in binnen- en buitenland, want ook daar wordt De Heerlijkheid gelezen.

Bij het verdelen van De Heerlijkheid van juni jongstleden over de bezorgers spraken Frans Timmermans en ik nog met Theo. Het ging niet zo best, liet hij ons weten. Hij was veel afgefallen, was

Theo Adriaanse

* 1945 - † 2023

net onderzocht door de artsen van het Erasmus Medisch Centrum in Rotterdam, maar wist nog niet wat er precies aan de hand was. “Ik voel me eigenlijk helemaal niet ziek”, zei hij toen. En nu, amper drie maanden later, moeten we afscheid nemen van een zeer gewaardeerde vrijwilliger, die binnen de heemkundekring een belangrijke rol speelde. Hij zal zeer gemist worden. Wij wensen Theo’s vrouw Corrie, zijn kinderen en kleinkinderen alle sterkte om met dit grote verlies om te gaan.

Paula Pols